

по местата. Направихме им магазини и други съоръжения. След това започнаха да настъпват по “Таушана” (местност на север - б.а.) и го заселиха почти изцяло” - пише в спомените си тогавашният старозагорски кмет Йордан Капсамунов.

Процесът е бавен и труден, тъй като махалата е всичко за един циганин. Преди катунът, а след усядането тя съхранява циганската идентичност и уникалността на етническата общност, съхранява циганския език и традиция. Тук е семейството, родата, близките, на които циганинът може да разчита, тук е сигурността и безопасността в един донякъде враждебен свят.

Ето защо политиката на деконцентрация на циганските махали се оказва неуспешна. Опитите за предоставяне на апартаменти извън кварталите на отделни цигански семейства се провалят. „Жена ми всеки ден повтаряше: - Имаш ли очи? Погледни как всички ни оглеждат, сякаш сме убийци и крадци. За какво ми е този наистина хубав апартамент, когато няма с кого две думи да си кажеш? Разбери, има много хора около нас, но аз и децата се чувстваме самотни. Сълзи не ми останаха да плача!” Децата също ме притискат. Там са, казват, нашите братовчеди, нашите приятели, мъчно ни е за дядо и баба.... Всяка неделя рано сутринта отивахме в махалата да се видим с близките си. Децата там са щастливи, смеят се, лудуват, играят и се чувстват добре сред роднини и близки. Връщаме се в апартамента и цялата седмица отново мъчителна самота...” (Колев 2003: 90-91).

*Не ме отби,
мой път,
от бялата магия на кръвта ми.
Остави ме
пиян до козирката
да се наливам с виното на трезвите.
Отивам си,
ще мина през махлата
да целуна стъпките на майка ми.*

Васил Чапразов

В годините на демокрацията в отделни райони настъпват известни промени и циганските квартали се превръщат в квартали на контраста. Заедно със съществуващите едноетажни къщички, разраснали се чрез многократно пристрояване на стаи една до друга, се появяват нови, двуетажни. Те са собственост на “успели”. “Големите къщи построиха